

Sygn. akt *IIC 339/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 października 2018r.

Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Cagara - Zarzycka

Protokolant sekretarz sądowy Justyna Kruszniewicz – Probola

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2018r. w Lublinie

sprawy z powództwa B. T.

przeciwko T. Z.

o zapłatę kwoty 27.697,23zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 lipca 2016r. do dnia zapłaty

I. uchyła nakaz zapłaty wydany w dniu 06 października 2016r. w postępowaniu nakazowym w sprawie IINc (...) przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w całości i powództwo oddała;

II. zasądza od powoda B. T. na rzecz pozwanego T. Z. kwotę 5.017zł (pięć tysięcy siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje ściągnąć od powoda B. T. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie kwotę 841 (osiemset czterdzieści jeden) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt II C 339/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 września 2016 roku (data nadania u operatora pocztowego k. 10) powód B. T. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika domagał się zasądzenia nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym z weksla od pozwanego T. Z. kwoty 27.697,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 lipca 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych prawem. W przypadku wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty strona powodowa wносиła o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy i przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność powoda.

W uzasadnieniu wskazano, że powód jest prawnym posiadaczem weksla wystawionego przez T. Z., jako zabezpieczenie należności. Wobec braku zapłaty należności powód wypełnił weksel na kwotę wskazaną w pozwie i wezwał wystawcę do jego wykupienia w terminie do 30 czerwca 2016 roku. Weksel nie został zapłacony w wyznaczonym terminie.

(pozew z uzasadnieniem k. 2-3)

Nakazem zapłaty z dnia 6 października 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie II Wydział Cywilny orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k.11)

Od powyższego nakazu pozwany T. Z., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnik, wniósł w dniu 16 listopada 2016 roku zarzuty. W treści zarzutów pozwany wniósł o uchylenie nakazu zapłaty w całości, oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu zarzutów podniesiono zarzut braku skutecznego przedstawienia pozwanemu przez powoda weksla do zapłaty, a co za tym idzie niepowstanie po stronie pozwanego obowiązku zapłaty sumy wekslowej. Pozwany bowiem wezwanie do zapłaty weksla odebrał dopiero w dniu 6 lipca 2016 roku, to jest po upływie terminu do wykupu weksla. Okoliczność ta czyni powództwo przedwczesnym. Strona pozwana kwestionowała również prawidłowość wystawienia weksla oraz istnienie jakiegokolwiek wierzytelności wobec pozwanego. Wskazano również, że powód wypełnił weksel w sposób sprzeczny z zawartym przez strony ustnym porozumieniem. Weksel miał służyć jako zabezpieczenie ewentualnych roszczeń związanych z odpłatnym oddaniem pozwanemu przez powoda do używania wyleasingowanego wcześniej przez powoda samochodu, w razie utraty bądź uszkodzenia auta. Pozwany zobowiązał się płacić raty leasingu lub zwracać wpłacone raty w wysokości po 2.021,57 zł oraz płacić dodatkowe wynagrodzenie za korzystanie z samochodu po 500 zł. miesięcznie . Umowa między stronami obowiązywała od sierpnia 2013 roku do czerwca 2015 roku. Powód zdecydował o rozwiązaniu umowy leasingu samochodu, który odebrał pozwanemu. Spowodowało to konieczność zapłaty przez powoda na rzecz leasingodawcy dodatkowych opłat, którymi powód obciążył pozwanego. Pozwany uiścił w całości opłaty dodatkowe – 5.665,82 zł. W ten sposób doszło do wygaśnięcia między stronami wszelkich roszczeń związanych z wystawionym wekslem. Strony nie pozostają w innych stosunkach zobowiązaniowych. Powód mimo wezwań nie zwrócił pozwanemu weksla.

(zarzuty od nakazu zapłaty k. 16-17).

Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2017 roku Sąd wstrzymał wykonanie nakazu zapłaty z dnia 6 października 2016 roku wydanego w sprawie II Nc 1490/16.

(postanowienie k. 71)

W dniu 7 lipca 2017 roku pełnomocnik powoda złożył pismo procesowe, w którym wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy. Wskazano, że chybiony jest zarzut braku skutecznego przedstawienia pozwanemu weksla do zapłaty, twierdzenie braku wierzytelności między stronami jest nieprawdziwe. Stosunkiem podstawowym jest umowa najmu lokalu mieszkalnego, która łączyła strony od września 2012 roku. Była to ustna umowa najmu lokalu mieszkalnego w L. przy ul (...). W mieszkaniu mieszkał syn pozwanego M. Z.. Umowa była zawarta na czas nieokreślony. Pozwany wbrew treści umowy nie zwrócił powodowi kluczy do lokalu i pilota do bramy. Pozostawił najmowane mieszkanie w stanie znacznie pogorszonym w stosunku do stanu z dnia objęcia w najem i mimo ustaleń stron nie przywrócił lokalu do stanu sprzed najmu. Powyższe spowodowało konieczność wymiany zamków, zakupienia pilota do bramy oraz wykonania remontu mieszkania. Na sumę dochodzoną pozwem składają się należności czynszowe za okres od lipca 2015 r. do czerwca 2016 r. w łącznej kwocie 22.690 zł, odsetki od poszczególnych miesięcznych należności czynszowych liczonych od dnia następnego po dniu wymagalności łącznie 822,75 zł oraz koszty związane z wymiana zamków – 399,98 zł + 184,50 zł, zakupem pilota – 100 zł i remontem mieszkania – 3500 zł. Powód zaprzecza również okolicznościom wręczenia weksla in blanco podanym przez pozwanego. Pozwany nie występował o zwrot weksla. Umowa leasingu wskazywana przez pozwanego nie ma żadnego związku z niniejszą sprawą. Do przedmiotowego pisma pełnomocnik powoda dołączył zestawienia miesięcznych należności z tytułu czynszu tj. 650 zł za miesiąc lipiec 2015 r. i po 2000 zł miesięcznie w pozostałym okresie objętym żądaniem pozwu wraz z wyliczeniem wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od każdej ze wskazanych należności miesięcznych po terminie płatności przypadającym w każdym 5 – tym dniu miesiąca do dnia 30 czerwca 2016 r. każda z nich.

(pismo procesowe k. 77-81, zestawienie należności z wyliczeniem odsetek k. 82-87v)

W piśmie procesowym z dnia 8 sierpnia 2017 roku pełnomocnik pozwanego wskazał, że pozwany nigdy nie był stroną umowy najmu wskazywanego lokalu mieszkalnego, a weksel nie został wręczony na zabezpieczenie roszczeń z tytułu umowy najmu.

(pismo procesowe k. 115-115v)

W dalszym toku postępowania strony konsekwentnie zajmowały dotychczas zajęte stanowiska procesowe.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 sierpnia 2013 roku w L. powód B. T. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zawarł z (...) Spółką akcyjną Spółką komandytowo-akcyjną z siedzibą we W. umowę leasingu operacyjnego samochodu ciężarowego marki V. (...) o numerze (...) / OPER / (...). W dniu 4 września 2013 roku powodowi został wydany samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

(dokumentacja umowy leasingowej nr (...) k. 124-144).

B. T. i T. Z. zawarli w dniu 1 września 2013 roku umowę o współpracę w ramach prowadzonych przez siebie działalności gospodarczych na mocy, której pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność za szkody wyrządzone w sprzęcie powoda, w tym pojazdach, w szczególności pojazdy wynajmowane przez powoda umową leasingu. Na zabezpieczeniu tej umowy pozwany T. Z. zobowiązał się do wystawienia weksła in blanco. Umowa została podpisana przez strony. Na umowie znajduje się również adnotacja o przyjęciu przez powoda kwoty 8.000 zł na poczet czterech rat leasingu.

(Poświadczona notarialnie umowa o współpracę k. 295-296)

W dniu odbioru samochodu z salonu to jest 4 września 2013 roku strony zawarły ustną umowę odpłatnego użytkowania samochodu będącego przedmiotem leasingu. Na zabezpieczenie roszczeń z tej umowy pozwany wystawił i wydał powodowi weksel in blanco. Weksel miał zabezpieczać ewentualne roszczenia z tytułu użytkowania przedmiotowego auta. Pozwany był zobowiązany do regulowania rat leasingu w kwocie 2.021,57 zł oraz wynagrodzenia dla powoda za korzystanie z samochodu w kwocie 500 zł. Powód przekazał posiadanie samochodu synowi pozwanego M. Z..

(zeznania pozwanego k. 298-298v, zeznania świadka M. Z. k. 168-170, częściowo zeznania powoda k. 105v-106v, 297v)

Powód wystawiał pozwanemu faktury Vat za poszczególne należności miesięczne. Początkowo pozwany za pośrednictwem swojego syna M. Z., będącego jednocześnie jego pełnomocnikiem, regulował ustalone opłaty z tytułu użytkowania. Jednak z biegiem czasu pojawiły się problemy z terminowością dokonywanych wpłat oraz zaczęły powstawać zaległości z tego tytułu. Z uwagi na powyższe powód w czerwcu 2015 roku zdecydował o rozwiązaniu umowy leasingu samochodu, który uprzednio odebrał powodowi. Ostateczne rozliczenie między stronami z tytułu użytkowania samochodu nastąpiło w dniu 2 kwietnia 2016 roku, kiedy to został spłaconą ostatnią należność z tego tytułu. Powód nie zwrócił pozwanemu weksła wystawionego na zabezpieczenie umowy o współpracę, w szczególności oddanie w użytkowanie samochodu będącego przedmiotem leasingu, mimo wielokrotnych wezwań pozwanego.

(faktury Vat k. 263-283, zeznania pozwanego k. 298-298v, zeznania świadka M. Z. k. 168-170, częściowo zeznania powoda k. 105v-106v, 297v, potwierdzenie przelewu k. 20, zeznania świadka J. Z. k. 195-196)

Odrębnie od stosunku zobowiązaniowego łączącego strony, powoda oraz syna pozwanego M. Z. w okresie od września 2012 roku do czerwca 2016 roku łączył stosunek najmu lokalu mieszkalnego numer (...) położonego przy ulicy (...) w L.. Pozwany nie był stroną umowy najmu, nigdy w opisanym lokalu nie zamieszkiwał. Nie wpłacał z tego tytułu czynszu. Opłaty czynszowe były regulowane przez M. Z., niekiedy przy użyciu rachunku bankowego przypisanego do działalności gospodarczej prowadzonej przez ojca T. Z.. Z tytułu najmu lokalu powstały zaległości.

(zeznania pozwanego k. 298-298v, zeznania świadka M. Z. k. 168-170, potwierdzenia przelewu k. 96-97)

Początkowo o zwrot zaległości powód zwracał się do M. Z., jednak z uwagi na bezskuteczność kierowanych żądań, zaczął pojawiać się w miejscu zamieszkania pozwanego. Podczas pierwszych wizyt powód żądał, aby pozwany wywarł wpływ na syna co do zapłaty zaległości. Następnie powód żądał zapłaty bezpośrednio od pozwanego. W dniu 8 czerwca

2016 roku powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 22.690 zł. W dniu 23 czerwca 2016 roku powód wypełnił wesel in blanco wystawiony przez pozwanego na zabezpieczenie umowy o współpracę na kwotę 27.697,23 zł i wezwał pozwanego pismem z tego samego dnia do wykupu weksla w terminie do 30 czerwca 2016 roku. Wezwanie to zostało doręczone pozwanemu w dniu 6 lipca 2016 roku.

(korespondencja elektroniczna oraz smsowa k. 119-123, zeznania pozwanego k. 298-298v, zeznania świadka J. Z. k. 195-196, wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru k. 90-93, weksel k. 9, wezwanie do wykupienia weksla wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru k. 6-8)

Przyjęty w sprawie stan faktyczny wynikał w całości z powołanych powyżej dowodów. Ustalenia te, poza okolicznościami bezspornymi oraz wprost przyznanymi przez strony, opierają się na uznanych za całkowicie wiarygodne dowodach nieosobowych, w tym przede wszystkim dokumentacji zawartej w aktach sprawy, a w szczególności opatrzonej przez strony podpisami umowy o współpracę z 1 września 2013 roku. Ich autentyczność i miarodajność nie była kwestionowana przez żadną ze stron niniejszego procesu, stąd też stanowiły one pełnowartościowy materiał dowodowy będący podstawą ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie.

Sąd dał również wiarę zeznaniom pozwanego i świadka M. Z. na okoliczność zawarcia umowy o współpracę, ustnej umowy odpłatnego korzystania, umowy najmu oraz wystawienia weksla. M. Z. jako jedyny ze świadków był obecny przy zawieraniu umów i wystawianiu weksla. Sąd dał wiarę również zeznaniom świadków J. Z. i M. M. na okoliczność stron umowy najmu oraz dochodzenia przez powoda należności z tytułu najmu. Wszystkie te zeznania są spójne, logiczne i koherentne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Szczególnie widoczna jest logiczna spójność pomiędzy depozycjami wskazanych osób co do stron umowy najmu a treściami zawartymi w korespondencji e-mailowej pomiędzy powodem a M. Z. (k.119 – 123). Analiza wskazanej korespondencji jednoznacznie wskazuje, że strona umowy najmu był M. Z. a nie pozwany.

Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom powoda w części w jakiej utrzymuje on jakoby stroną umowy najmu lokalu mieszkalnego był pozwany oraz składanym na tę samą okoliczność zeznaniom świadków P. D., D. T., G. T., K. K., W. S., M. G.. Ich depozycje w tym zakresie pozostają w sprzeczności z materiałem dowodowym w sprawie, któremu sąd dał wiarę a dodatkowo informacje posiadane przez świadków pochodziły wyłącznie ze słyszenia, w przeważającej mierze z relacji powoda. Co więcej świadek W. Z. zeznawał wbrew okolicznościom, które nie były sporne między stronami. Wskazywał, że pozwany zamieszkiwał w lokalu przy ulicy (...) oraz że widnieje on w dokumentacji dotyczącej najmu, podczas gdy żadna z tych okoliczności nie miała miejsca, co strony zgodnie przyznały. Zeznania świadków R. S., S. W., W. K. i M. K. nie zawierały treści istotnych dla wydania rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne i podlega oddaleniu w całości.

Zgodnie z treścią art. 9 ustawy z dnia 28 kwietnia 1939 r. prawo wekslowe (tj. Dz. U. z 2016 r. poz. 160) wystawca weksla odpowiada za przyjęcie i zapłatę weksla. Podpisany przez pozwanego weksel miał charakter weksla in blanco. Odpowiedzialność z takiego weksla powstaje przez samo podpisanie i wręczenie dokumentu. Wystawca blankietu wekslowego odpowiada wekslowo wobec prawnego posiadacza blankietu wekslowego, o ile weksel został wypełniony zgodnie z jego wolą. Z chwilą wypełnienia tekstu weksla in blanco zobowiązany odpowiada wekslowo wobec posiadacza, tak jak z weksla zwykłego.

Weksel stanowiący podstawę powództwa w niniejszej sprawie zgodnie z art. 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku – Prawo wekslowe (tj. Dz. U. z 2016 r. poz. 160) weksel własny zawiera:

- 1) nazwę "weksel" w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono;
- 2) przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej;

- 3)oznaczenie terminu płatności;
- 4)oznaczenie miejsca płatności;
- 5)nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana;
- 6)oznaczenie daty i miejsca wystawienia weksłu;
- 7)podpis wystawcy weksłu.

W ocenie Sądu weksel wystawiony przez pozwanego i uzupełniony przez powoda w dniu 23 czerwca 2016 roku zawiera wszystkie elementy, od których uzależnione jest uznanie go za weksel ważny. Przepis art. 1 ust. 5 prawa wekslowego, jak również art. 101 ust. 4 prawa wekslowego wymaga oznaczenia płatności weksła, lecz stosownie do art. 2 i 102 prawa wekslowego w braku oznaczenia miejsca płatności, miejsce wymienione obok nazwiska trasata przy wekslu trasowanym i wystawcy przy wekslu właściwym, uważa się za miejsce jego płatności. Stanowisko to jest zbieżne z poglądem wyrażonym w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1960 roku, w sprawie IV CR 693/59, Monitor Prawniczy 2007/20/1145.

W orzecznictwie wyjaśniono, że w postępowaniu nakazowym opartym na wekslu kwestia ważności weksła jest badana przez sąd z urzędu. W pierwszej fazie tego postępowania ocena zasadności dochodzonego roszczenia jest ograniczona do prawidłowości wypełnienia weksła. W drugiej fazie wywołanej wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty, dłużnik wekslowy może podnosić zarówno zarzuty formalne, jak i materialne, stanowiące środki obrony przeciwko zobowiązaniu wekslowemu, w tym również – w określonych warunkach – zarzuty dotyczące stosunku podstawowego. Jednakże nawet wtedy, gdy dłużnik nie podniósł zarzutów dotyczących ważności weksła, oceny w tym zakresie powinien sąd dokonać z urzędu. Wydanie nakazu zapłaty opartego na wekslu jest bowiem dopuszczalne jedynie wtedy, gdy weksel spełnia wymagania ważności w chwili dochodzenia praw z niego wynikających. Zatem zarówno w chwili wydania wekslowego nakazu zapłaty, jak i w późniejszej fazie postępowania, Sąd powinien z urzędu zbadać formalne wymagania ważności weksła, tj. ocenić, czy zostały spełnione wymagania przewidywane w art. 1 i art. 101 prawa wekslowego (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 września 2004r., V CK 60/04, OSNC 2005, nr 7-8, poz. 144).

Jednocześnie podkreślić trzeba, że zobowiązanie wekslowe powstaje z chwilą wystawienia weksła, a nie z chwilą jego uzupełnienia. Weksel in blanco wystawiony jest dla zabezpieczenia płatności określonych zobowiązań, w związku z czym suma wekslowa, na którą ma być uzupełniony powinna opowiadać kwocie zadłużenia wystawcy weksła istniejącego w dniu uzupełnienia (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 2003r., I CKN 434/01).

Sąd miał na uwadze również, iż konieczne do uznania za weksel własny in blanco w rozumieniu art. 10 w związku z art. 103 ustawy z 1936 roku – Prawo wekslowe dokumentu niezupełnego z punktu widzenia wymagań przewidzianych w art. 101 ustawy z 1936 roku Prawo wekslowe jest udzielane odbiorcy tego dokumentu przez osobę, która złożyła na nim podpis w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego, upoważnienia do uzupełnienia go w określony sposób. Jeżeli upoważnienie to ma postać pisemną, nazywane jest zwyczajowo deklaracją wekslową. Nie musi mieć jednak takiej postaci. Zgodnie z art. 60 k.c. porozumienie stron w sprawie upoważnienia odbiorcy do uzupełnienia weksła in blanco nie wymaga zachowania żadnej szczególnej formy. Jego wykładnia następuje na zasadach ogólnych tj. zgodnie z art. 65 k.c. (wyrok SN z dnia 26 września 2013 roku II CSK 719/12).

W związku z powyższym to pozwany ponosi ciężar udowodnienia, iż roszczenie powoda nie istnieje. Wystawca weksła może przedstawiać zarzuty, które pozostają nie tylko w związku z samym istnieniem zobowiązania wekslowego, ale także i zarzuty związane z samym stosunkiem podstawowym, co stanowi złagodzenie zasady abstrakcyjności zobowiązania wekslowego, ale jednocześnie nie zwalnia, z obowiązku ich udowodnienia w rozumieniu art. 6 k.c.

Zatem zakwestionowane przez pozwanego okoliczności związane z roszczeniem dochodzonym przez powoda wymagają udowodnienia przez pozwanego podnoszonych przez niego okoliczności. W przedmiotowej sprawie

pozwany powoływał się na brak uprawnienia powoda do wypełnienia weksla in blanco, gdyż jego zobowiązanie ze stosunku podstawnego (korzystanie z pojazdu) zostało spełnione.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie niniejszej materiału dowodowego pozwany poparł stosownymi dowodami swoje twierdzenia a zatem sprostowała ciężarowi dowodu spoczywającego na niej zgodnie z art. 6 k.c. W szczególności pozwany udowodnił, że wszelkie roszczenia ze stosunku łączącego go z powodem, a związanego z korzystaniem z pojazdu zostały uregulowane (co było zresztą okoliczności bezsporną) oraz że nie istniał między nim a powodem stosunek najmu, na którym powód opiera powództwo. Pozwany złożył stosowny dokument potwierdzający cel wystawienia weksla in blanco (umowa o współpracy) oraz powołał wiarygodnych świadków na okoliczność stron umowy najmu lokalu przy ulicy (...) w L.. Umowę o współpracy z dnia 1 września 2013 roku należało w przedmiotowej sprawie uznać za deklarację wekslową. Została ona zawarta przez strony w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Stanowi ona wyraźnie, że weksel stanowi zabezpieczenie pokrycia ewentualnych strat i kosztów powstałych w stosunkach powstałych między nimi, jako przedsiębiorcami w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. W § 7 umowy zawarto zapis o ponoszeniu odpowiedzialności przez pozwanego za swojego syna M. Z., jednak ma on zastosowanie jedynie do czynności wykonywanych przez M. Z. w ramach prowadzonej w imieniu pozwanego działalności gospodarczej. Nie sposób przenieść powyższego zapisu umownego na grunt stosunków prywatnych między M. Z. a powodem, w szczególności do zastosowania go do łączącej ich umowy najmu.

Zgodnie z utrwalony orzecznictwem Sądu Najwyższego, po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty wydanych na podstawie weksla gwarancyjnego, spór z zakresu stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony zatem mogą powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeśli okaże się, że roszczenia wekslowe nie istnieje (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1997 r., sygn. akt I CKN 48/97, OSNC 1997/9/124).

W rezultacie na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego nie można uznać, że między stronami istniał stosunek, na którego zabezpieczenie został wystawiony weksel in blanco. Przeciwnie zebrany materiał dowodowy wykazuje, że między stronami nie istniał stosunek najmu, a weksel dotyczy jedynie umowy odpłatnego korzystania z samochodu wyleasingowanego przez powoda. W szczególności okoliczności te potwierdza treść umowy o współpracę zawartej między stronami. Dodatkowo świadek M. Z. wprost przyznał, że to on był stroną umowy najmu, a jego ojciec (pozwany), który nawet nie wiedział o przedmiotowej umowie i to świadka obciążają zaległości z tytułu umowy najmu. Pozwany nie jest więc biernie legitymowany z umowy najmu.

Zgodnie z art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Uwzględniając, iż pozwany nakaz zapłaty zaskarżył w całości i jednocześnie nie uznając zasadności pozwu w całości, należało wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 6 października 2016 roku w sprawie II Nc 1490/16 nakaz zapłaty uchylić i oddalić powództwo.

W myśl art. 108 § 1 k.p.c. Sąd rozstrzyga o kosztach procesu w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Orzeczenie o kosztach procesu zawarte w punkcie I wyroku wydane zostało w oparciu o dyspozycję art. 98 k.p.c. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa stron (§ 3). Wysokość kosztów sądowych, zasady zwrotu utraconego zarobku lub dochodu oraz kosztów stawiennictwa strony w sądzie, a także wynagrodzenia adwokata, radcy prawnego i rzecznika patentowego regulują odrębne przepisy. Jako że pozwany wygrał sprawę w całości należał mu się zwrot poniesionych kosztów w całości.

Koszty poniesione przez pozwanego stanowi uiszczona część opłaty od zarzutów – 200 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 4.800 zł (§ 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 265), opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł (art. 1 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej oraz załącznik do ustawy tj. Dz. U. 2018 r., poz. 1044), łączne koszty procesu poniesione przez pozwanego to kwota 5.017 zł i taką też kwotę Sąd zasądził na jego rzecz od powoda.

Na podstawie art. 83 ust. 2 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 300) w związku z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od powoda kwotę 841 zł, tytułem nieuiszczonej przez pozwanego części opłaty sądowej od zarzutów od nakazu zapłaty.

Mając powyższe okoliczności na uwadze oraz na podstawie powołanych wyżej przepisów prawa Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji wyroku.